

MIDELT POUŠŤ

Dopolední vstávání nebylo snadné. Po celonočním zakládání politických stran, voleb, volebních kompromisů a tvorbě zákonů se nám do sedel vůbec nechtělo. „Nemáte to lehký, klucíí tam z tý sněmovny!“

Nejdříve však trochu těch vajec do našich neklidných žaludků. Po snídani, přidělení konzole, opravy postele a stolku jsme se konečně dostali ke strojům. Na rozdíl od nás vypadaly opět skvěle! Náš konvoj kopnul za jedna a v tomtéž pořadí se dal do pohybu. Složený je stejný, jen po dlouhé noci plné zvratů s novými funkcemi – Aleš (náčelník – ministr vnitra), Vlasta (doktor – zdravotnictví), já (skromně prezident) a Dezi (prostě jen ministr). Ztratit se v Mideltu dokáže opravdu jenom zkušený odborník. Alešovi se to hned zrána povedlo a zase potvrdil, proč je tady náčelník. Po okružní cestě okolo jednoho bloku razíme na

jih. Dnes nám Ála slíbil návštěvu opuštěných dolů. No, slíbil nám to už včera, ale přidal k tomu „přisahám bohu“, což je vždycky zárukou, že to nebude. Dneska to tedy bylo bez přísahy, takže to vypadá, že to klapne. Za Mideltem na jih už fakt nic není. Jen hory a čím dál víc písku.

Klikatá silnička linoucí se v soutěskách hor víc a víc utahovala. Stavíme u starého železného mostu, který vede z díry do díry. Je tu pusto. Sem tam proběhne divoký pes. Zkoušíme první sluj ve skále, kde mizí rezavé koleje. Baterky a odvaha nám stačí jen na pár desítek metrů. Je to tu divný. Venku nás trochu překvapí místní berber, který nás dle

našeho očekávání nerozčtvrtí, ale vesele přivítá. Moc si nepokecáme, tak s ním pořídíme aspoň pár fotek. „Jedu to projet, pánové,“ sedám neohroženě na mašinu a nořím se dál do hornického městečka. Mám divný pocit. Jedu krokem kolem polorozpadlých stavení a kamenných fabrik. Masiv je po obou stranách prošpikovaný chodbami. Nemůžu se zbavit pocitu, že na mě někdo kouká. Na konci potkávám prvního obyvatele, který leží u cesty a hraje si s kameny. Vypadá divně. Pomalu otáčím a nespouštím z něj oči. A hele, druhý a třetí. Sakra, kde se tu berou? Kopu za dvě a koukám odtud zmizet. Najednou je vidím. Z různých děr lezou divní lidé.

Někdo natahuje ruku, další mává. „Kluci, kluciiii!?“ snažím se navázat kontakt, ale jsem mimo dosah vysílaček. Řadím za tři a s mrazením v zádech vysmahnu z městečka duchů.

Za chvíli jsem u mostu a snažím se předat pocity z města. Všichni si mě dobírají, ale žádný tam nejede, hrdinové! Cestou zpátky Aleš tradičně píchne. Je třicet nad nulou a vzduch se ani nepohne. Ideální prostředí pro náčelníkův defekt. Po opravě a pár hodinách se blížíme k poušti. Dnes máme za úkol zdolat poušť černou, která je sice přívětivější pro jízdu (písek, šutry a sem tam drn trávy), ale nebezpečná pro pád. Poslední zastávka v drobné hospůdce, kde se rozloučíme s cestou a také navigací. Přes poušť se jezdí na azimut (teda říká náčelník...). Není to tak jednoduchý, jak to vypadá. Podle přívalových dešťů, které párou krajinu koryty chvilkových řek, se cesty nebo jejich náznaky ohýbají a větvi podle potřeby. To, co se zdá, že vede

na jih, po chvíli obrací na západ. Začínáme bloudit. Taky se pomalu stmívá. „Vypadá to na noční erzetu!“ huláká vůdce a zase obrací ze špatného směru. Správný direkt dostáváme až s mým vedením v čele. Je tma. Vlastíkovi jsme slíbili, že za chvíli zastavíme a zhodnotíme situaci – mrkneme do mapy a tak. Ale kdo by koukal do návodů, když to tak frčí. Cesta je fakt adrenalin. Tam, kde křižujeme koryto řeky, se cesta z ničeho nic propadá a hned tlačí zase nahoru. Proti všem vnitřním pudům musí mít brzda volno. Snažíme se držet kurz a hlavně rychlost. Při jednom výjezdu doktor štrejchne drn trávy a jde k zemi. Sil není na rozdávání, tak mu pomáháme na nohy a valíme dál. Adrenalin. Poušť se zvedá, jak se jí chce, a nedbá na naše zkušenosti. Po dalším kilometru se Vlastík pokouší rozbít svůj Intercom a tím také ukončit tenhle rock n' roll. Při dalším výjezdu jsem ztratil jakýkoliv náznak cesty. Stavíme a jdeme

hledat. Za světla čelovek scházíme k velkému korytu vyschlé řeky. „Tudy ne,“ shodneme se s Vlastou a hledáme dál. „Tak co?“ hučí náčelník do Intercomu. „Je tu štír!“ komentuju dalšího živého člena této bohapusté krajiny. „Tak jedem, tak jedem!“ začíná tlačit náčelník, který má odpor ke všemu, co má více než čtyři nohy. Má smůlu, hlasujeme a zůstáváme. Dál se fakt nedá. Rozbalujeme ležení. Když vidím Aleše, jak se schovává ve spacáku pokrytém moskytiérou a šermuje baterkou v domnění, že se štír ledky bojí, jsem rád, že máme s Vlastou stan. Před zasluženým spánkem nás pobaví náčelník, kterého ze stresu přepadnou střeva, a on neví, co dělat. Nakonec se vydává dobrých pět metrů za motorky. Cesta mu trvá pár minut. Vypadá jako čáp přecházející ropné pole. Po chvíli hlásí dvě mouchy jednou ranou. Zahnal nejenom běhavku, ale také štíra a vše živé v okruhu sta metrů. Usneme téměř okamžitě. ■ Text: Jakub Olbert, foto: Vlastimil Jakubec

